

Vynára sa z hmly a má chuť zabíjať

STANISLAV HARANT

SVE'OLONOS



Ljndeni

Svetlonos

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Stanislav Harant

Svetlonos – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

SVETLONOS

STANISLAV HARANT
SVELTONOS

Ljndeni

Text © Stanislav Harant, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5241-1

ISBN e-knihy 978-80-566-5244-2 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5245-9 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5243-5 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Venované babke, ktorá ma ako päťročného zoznámila
so svetom písmen a knižných strán.
Myslím, že by bola hrdá.*

Celý tento príbeh je vymyslený a vznikol výlučne v autorovej fantázii, hoci miesta, po ktorých kráča hlavný hrdina, skutočne existujú a niektoré udalosti majú svoj základ v legendách a spomienkach, ktoré už dávno zapadli prachom.

V knihe vystupujú postavy, ktoré sú čisto fiktívne, ale aj také, ktoré možno kedysi skutočne žili. Ich osudy a konanie sú však prispôsobené potrebám príbehu a nemožno ich chápať ako presný odraz historickej reality.

PROLÓG

Napriek chladu, ktorý sa spolu so súmrakom zniesol na Vojtovský vrch, mu bolo horúco. Huňu mal rozopnutú, spotená košeľa sa mu lepila na holý chrbát. Dýchal rýchlo a do pľúc lačno nasával životodarný kyslík. Prikrčil sa za mohutným bukom a nespelo sa obzrel. Nikde nič, na krajinu sadla tma, v ktorej mal bez zdroja svetla problém čokoľvek rozoznať. Iba konáre starých stromov sa dali rozlíšiť na pozadí trochu bledšej oblohy, na ktorej sa začali rozsvetľovať prvé osamelé hviezdy.

Baranicu si strhol z hlavy a utrel si do nej spotené čelo. Dych dostal pod kontrolu a snažil sa dodať si odvalu. Zbytočne sa vyľakal, veď aj stará mať hovorili, že sú to iba povedačky!

Vracal sa do Krásna zo Zákopčia, kde bol miestnej krčmárke predat mlieko a vajcia. Na spiatočnej ceste sa zarožpával s dvomi chlapcami v jeho veku, ktorí na roli hrali futbal, a na chvíľu sa k nim pridal. Pozabudol, že dni sú teraz na jeseň krátke, a pod Chotárnym kopcom ho dobehol večer. Vediac, že ho matka vyhreší, pridal do kroku a vtedy zbadal hore pod lesom mihotavé svetlo. Pohybovalo sa sprava doľava, na chvíľu sa zodvihlo do výšky a potom zasa prudko zletelo k zemi.

Svetlonos! napadlo mu.

V prvom momente sa chcel rozbehnúť cestou dole, ale vzápätí v ňom zvíťazila chlapčenská zvedavosť.

Keď sa u nich doma v zime zišli všetky ženy z plácu na driapačku peria, so zatajeným dychom počúval, ako rozprávali o mŕtvych ľuďoch, ktorí zišli zo sveta násilnou smrťou, a keďže ich duše nemohli nájsť pokoj, strašili po nociach so žeravými očami a hľadali niekoho, koho by so sebou zobrali na druhý svet. Teta Ivorka rozprávala príbeh, ktorý zažil v krčme jej muž Viktor. Chlapi stáli pred hostincom, keď uvideli svetlonosa mátať na kopci oproti. Jeden z chlapov zapískal a vtedy strašidlo ohromnou rýchlosťou letelo smerom k nim. Opití dedinčania tak chytro utekali dovnútra, že vo dverách padali jeden cez druhého a chudák starý bača Srholec si dokonca zlomil nohu.

„Hlavne nepískajte!“ radila Ivorka a hodila do seba štamperlík domácej jablkovice. „Ak ho niekedy uvidíte, oblečte si niečo naopak a ľahnite si na cestu medzi koľaje od voza. Vtedy nad vami stratí moc!“

Lenže on bol zvedavý a zahvízdal. Svetlo sa na okamih prestalo hýbať, na moment sa úplne zastavilo, potom však nabralo rýchlosť a blížilo sa smerom k nemu. Utekal ako o život, prázdne vrece, v ktorom predtým z domu niesol tovar, odhodil za seba a snažil sa hlavne nestratiť päťdesiat korún, ktoré kľčovito zvieral v pravej ruke. Pri prvej príležitosti odbočil z cesty do lesa medzi stromy, aby sa pokúsil ukryť.

Tak sa ocitol za bukom a chystal sa nasadiť si obrátenú baranicu späť na hlavu. Predtým sa pre istotu ešte prežehnal. Vtom začul štrnganie a pomedzi kmene smrekov prebyslo svetlo. Vykríkol a chcel sa rozbehnúť hlbšie do lesa. Zakopol však o koreň a tvárou vletel do hustého malinčia. Nedbajúc na bolesť z poškriabaných líc sa zodvihol pripravený bežať ďalej, už sa však ani nepohol.

Stál priamo pred ním, v ostrom svetle musel prižmúriť oči. Chcel niečo povedať, ale silný úder do hlavy mu túto možnosť navždy odoprel a poslal ho do náručia temného bezvedomia.

KAPITOLA PRVÁ

V miestnosti chabo osvetlenej dvomi petrolejovými lampami visiacimi na železných háčikoch, ktoré boli navŕtané do stropných trámov, nebolo cez kúdole dymu takmer nič vidieť. Tri stoly, ktoré pozostávali z nahrubo ohobľovaných dosiek prirazených k sebe, boli plne obsadené. Na jednoduchých laviciach sedeli chlapi v zamastených plátených nohaviciach, ošumelých klobúkoch a čižmách zababraných od blata a zvieracieho trusu. Pred každým bol pohár s podivnou čiernou tekutinou, kde-tu doplnený o kalíštek prenikavo páchnucej pálenky. Tu si nikto na spôsoby veľmi nepotrpel. Hlasnú vravu každú chvíľu prerušilo grgnutie a zarastení horali sa nerozpakovali plúť priamo na udupanú, hlinenú dlážku.

V rohu izby stál veľký šporhelt, okolo ktorého čiperne pobehovala jediná žena nachádzajúca sa v tejto nevyberanej spoločnosti. V jednoduchej čiernej sukni a tesne upnutom kabátci dávala tušiť, že kedysi vlastnila pekný, štíhly drienok. Vlasy zopnuté do chvosta, ktoré jej trčali vzadu spod čiernej šatky, boli však už takmer úplne sivé a prezrádzali skutočnosť, že žena už má najlepšie roky dávno za sebou. Napriek tomu bez problémov do piecky priložila veľké bukové poleno a šikovne sa zvrátila okolo troch hrncov, z ktorých sa rinula prenikavá vôňa dusenej bravčoviny.

O jej bezpečnosť sa staral Gábor, nízky, ale ubitý chlap s neuveriteľne hrubými rukami, ktorý teraz pri jednom zo stolov hral kartovú hru oko. V tomto neoficiálnom hostinci medzi lesmi bol čeladníkom, zásobovačom a, ak bolo treba, aj vyhadzovačom. Zlé jazyky hovorili, že s majiteľkou v noci aj líha do postele. Tieto reči však vyvracala skutočnosť, že na pozore sa pred ním musela mať nie jedna mladá dievka.

Úplne vzadu, kam svetlo petrolejky ledva dosvietilo, sedel na vysokom drevenom kláte mohutný muž. Tvár, ktorej dominovala neupravená, divoko rozrastená brada, skrýval v tieni, avšak prižmúrenými očami pozorne sledoval všetko dianie naokolo. Čierne pivo, ktoré majiteľka tejto lesnej krčmy varila ktovie z čoho, mu síce veľmi nechutilo, ale po dlhej ceste z Ochodnice, kde bol kúpiť vrece ovsu pre dobytok, mu krátka zastávka predsa len padla vhod. Dve koruny, ktoré pani Vršanová pýtala za svoj horký nápoj, sa mu síce zdali priveľa, no neodolal možnosti na chvíľu ťažký náklad zhodiť z pliec a zvlhčiť si vyschnuté hrdlo.

Volal sa Mikuláš Čabaj a bol jeden z mála ľudí, ktorí žili hore na Vojtovskom vrchu. Uraštený tridsiatnik slúžil počas Veľkej vojny v trenčianskom 71. pešom pluku. Po vzbure v Kragujevci, keď bolo popravených niekoľko jeho kamarátov, sa vrátil domov na rodné Kysuce, aby pomohol matke s biednym statkom. Jeho dvaja starší bratia odišli za zárobkami do Ameriky a mladšia sestra zomrela na tuberkulózu. Otca privälil v lese strom, keď bol Mikuláš ešte mládenec, a tak teraz všetky povinnosti padli naňho. Zohnať dostatok paše pre kravu a kozu bol hore v kopcoch nadľudský výkon. Trávy rástlo poskromne a susedia museli bojovať doslova o každú medzu. Aby toho nebolo málo, v auguste udreli obrovské povodne, aké nepamätali ani najstarší obyvatelia v chotári. Voda, ktorá zaplavila polia v okolí rieky Kysuca, zničila úrodu a odkázala gazdov na drahé obilie z dolniakov. Dnes sa mu podarilo kúpiť päťdesiat kíl ovsu, vedel však, že to na dlho stačiť nebude.

Z myšlienok ho vytrhlo zavrčanie. Za stolom, kde hrali karty, sedel aj Rudolf Kotrč, miestny opilec, ktorého prezývali Medveď, pretože

keď to prehnal s pálenkou, vrčal a ručal ako divé zviera. Kôpka mincí pred ním svedčila o tom, že dnes sa mu mimoriadne darí. Zato Gábor so zúrivým výrazom v tvári hodil karty o stôl a zlostne dopil zvyšok piva na dne pohára.

„Bodaj by ťa porantalo, ty škrapúň smradľavý!“ neovládol emócie a pokrkvánú bankovku, ktorá mu zostala zrejme ako posledná, napochytro strčil do vrecka na kabáte.

„Sám si škrapúň!“ nezostal mu výherca nič dlžný a opäť zavrčal. „Tvojim korunkám bude u mňa lepšie, aj tak by si ich utratil v Čadci za pobeľlice.“

Do Gábora akoby vošli všetci čerti. Prudko sa odrazil od lavice, vyskočil a ponad stôl zdrapil Medveďa za golier. Pritiahol ho k sebe a čelom trafil presne na koreň nosa. Vytryskla krv a útočníkovi zaľtkala hnevom zvrátenú tvár. Odsotil opilca od seba, ten spadol na zem a hlasno zaryčal. Čeladník bol v momente pri ňom, zodvihol ho a pästou trafil do líca. Odletel ako handrová bábika rovno k Čabajovi a vyrazil mu z ruky pohár s pivom. To sa už nerovnej bitke prizerali všetci chlapi v hostinci a pokrikmi povzbudzovali svojho kumpána k ďalšiemu útoku. Ten sa k svojej obeti rýchlo prihnal, zrazu však pred ním vyrástla stena. Bývalý vojak sa zodvihol v celej svojej sto-deväťdesiatosemcentimetrovej výške, zbitého Rudolfa postrčil za seba a pokojným hlasom prehodil: „Stačí!“

Gábor zaváhal.

„Nestaraj sa do nás, Čabaj! Je to naša vec!“ skúsil nestraťiť pred spoluhráčmi tvár.

„Prehral si a peniaze sú Medveďove. Za to, že sa ti nedarí v kartách, ho ešte nemusíš biť.“

Bitkár prikývol, potom sa však z ničoho nič zahnal zohnutou pravačkou rovno na Mikuláša. Ten sa bleskovo uhol a vylepil mu zaucho. Plesklo to, ako keď pohonič capne koňa po zadku kvôli lepšiemu výkonu. Gábor preletel k šporheltu medzi hrnce. Tie s hrmotom popadali, bravčový guláš vystrekol a ošpliechal ho po tvári a po hrudi.

„Kurvamať!“ zreval, utrel si horúcu zmes do rukáva a vrhol sa poslepiacky znova do vopred prehratého boja.

Čabaj ho chytil oboma rukami okolo pásu, zodvihol do výšky a zavesil za chlopňu kabáta na jeden z prázdnych hákov od petrolejky. Tam zostal visieť a hoci kopal nohami naokolo a mával bezmocne rukami, látka vydržala.

„A dosť!“ Hromové ticho, ktoré po tomto incidente v miestnosti zavládlo, prerušil slabý, ale zato rozhodný hlas.

Majiteľka podniku šibala očami z jednej strany na druhú, špičkou topánky kopla do vyliateho hrnca na dlážke.

„Chlapi dnes pôjdu spať hladní,“ vyčítavo zazrela na Mikuláša a bezradne rozhodila rukami. „To tu naozaj nemôžete jeden večer posediť slušne ako normálni ľudia? Keby toto robíte u Braunera, tak vás četníci pozatvárajú rovno do basy!“

Bývalý vojak pokrčil plecami a bradou mykol smerom k háku, kde Gábor visel už pokojne ako čerstvo zakuklený motýľ. „Nebyť jeho, tak sa nič nedeje. Vypil by som pivo a pokračoval by som hore. Ale po prvé, kvôli nemu sa mi vylialo, a po druhé, nenechám biť slabého chudáka len preto, lebo sa mu darí v kartách.“

Odkiaľsi spoza neho sa ozvalo súhlasné zavrčanie.

Vršanová prikývla, otočila sa, spod pultu vzala čistý pohár a drevenou naberačkou z veľkého hrnca doň naliala tmavé pivo presne po okraj.

„Vypiť a pokračovať v ceste!“ zavelila a podala mu ho. V tóne jej hlasu nezostal priestor na žiadne oponovanie.

Príšerne horký nápoj, ktorý podľa rečí miestnych varila z pšenice, chmeľu a nejakých lesných korenkov, vyzunkol na dva razy. Odgrgol si do zovretej dlane, postavil na nohy stále ležiaceho Kotrča a zohol sa po vrece. Vyhodil si ho na plece, rukou sa dotkol krempy na klobúku a pri odchode nezabudol ešte vraziť do visiaceho neboráka, ktorý sa opäť rozhojdal.

Krčmárka ho vyprevadila pohľadom, a keď sa dvere za ním zatvorili, obrátila sa k zvyšným hosťom: „Tak, páni, v komore nájdem nejakú slaninu a chleba, kto je hladný, nech sa hlási, guláš dneska nebude.“

Keď brala do ruky metlu, prvýkrát pozrela na svojho pomocníka a zahundrala: „A ty tam prestaň hompáľať nohami a hybaj mi pomôcť!“

KAPITOLA DRUHÁ

Vonku sa nadýchol chladného večerného vzduchu, napravil si ovos na pleci, aby sa mu lepšie niesol, a vykročil. Spravil chybu, nepočkal, kým si jeho oči zvyknú na prítomie, a vrazil do bicykla opretého o stoh naukladaného dreva hneď vedľa chodníka. S rachotom cezeň padol na všetky štyri a vrece sa mu zošmyklo na hlavu.

Potichu zahromžil a pokúsil sa vstať, pravá noha sa mu však šmykla na blate a tentokrát zostal ležať na bruchu. Zafučal, striasol obilie z hlavy, vyplľul kúsok hliny, ktorá sa mu dostala do úst, a pomaly, zapierajúc sa ľavou rukou o drevo, vstal. V prvom návale zlosti chcel bicykel chytiť a zahodiť čo najďalej. Potom si uvedomil, že patrí Gáborovi, a od svojho úmyslu upustil. Dnes ho už hádam vytrestal dosť a nebude si predsa vybiť hnev na dopravnom prostriedku.

Bicykel bol tu hore azda jediný svojho druhu. Dole v Čadci sa ich našlo dosť. Nejednen robotník, ktorý pracoval na Ostravsku, mal taký doma, aby sa rýchlejšie dostal na vlak. Tu v kopcoch bol podľa Mikulášovho názoru príliš nepraktický. Gábora na ňom často vídaval fujazdiť po ceste do Krásna a potom poobede celého spoteného lopotiť sa povedľa bicykla hore medzami. *Radšej sa spoľahnúť na svoje nohy, ako potom terigať dohora takú haraburdu!* hovoril si. Aj tak sa rozhodol, že ho aspoň preloží niekam, kde nebude tak zavadzať.

Chytil ho za riadidlá a potlačil dozadu povedľa vchodu do krčmy. Vedel, že sa tam nachádza stodola o dosť väčšia než obývaná hlavná budova. Oprie bicykel tam a bude pokoj!

Prekvapený, ako ľahko stroj ide, bol raz-dva na priestranstve pred stodolou. Aj tento nepravidelný obdĺžnik posiaty trávou bol dookola lemovaný naukladanou smrekovou metrovicou. Priblížil sa k mohutným vrátam a zazdalo sa mu, že počuje zaffkanie.

Zastal.

Bol si istý, že stará Vršanová koňa nemá. Chovala iba jednu kravu kvôli čerstvému mlieku a sliepky kvôli vajciam, ale zdroje jej príjmu pochádzali z prevádzky hostinca a povrávalo sa, že má aj schválený vdovský príspevok. Do mesta nechodila, o všetko zásobovanie sa staral Gábor. Ten robil veľký nákup raz mesačne a na dovoz všakovakého tovaru využíval služby gazdu Petreka, ktorý so svojimi tromi koňmi oral, zväzal aj ťahal drevo.

Snažil sa napnúť uši, ale počul už len tlmený smiech a vravu z krčmy, ktorú mal teraz po svojej ľavej strane. Opatrne oprel bicykel o kopy dreva a takmer po špičkách sa zakrádal k dverám do stodoly. Nebol si istý, či sa mu to iba nezdá, ale dal by tri prsty do ohňa za to, že škárou medzi doskami videl preblysnúť svetlo. Iba na kratučký okamih, potom zhaslo, akoby niekto sfúkol sviečku. Pristúpil až k dverám a jedno oko prilepil k medzere v doskách.

Nezazrel nič.

Nech sa snažil, ako chcel, videl len hustú, nepreniknuteľnú tmú. Odtiahol hlavu a skusmo dlaňou zatlačil. Vráta zavírzali, ale pohli sa iba o pár centimetrov. Potom narazili na odpor. Zvnútra boli zrejme blokované závorou.

Mal by som sa poriadne vyspať, už vidím samé bludy, napadlo mu a vybral sa radšej preč. Zodvihol vreco ovsu, opäť si ho vyhodil na plecia, spravil zopár skúšobných krokov, napravil ho a dal sa stúpať po blatistom chodníku dohora.

Spoza mrakov sem-tam vykukol mesiac dorastajúci do splnu a robil mu spoločnosť. Vietor občas zafúkal, síce slabo, ale už v ňom bolo cítiť studený dych prichádzajúcej zimy. Kráčal sústredene, každý krok mal premyslený. Nechcel si na kameni či medzi koreňmi vyvrtnúť členok. Kým by sa tu v samote medzi lesmi dovolal pomoci, mohol do rána pokojne aj zamrznúť.

Cesta sa v tomto mieste mierne točila vpravo, prechádzala riedkym bukovým lesom a začala stúpať. Bol to posledný a zároveň najťažší úsek, po ktorom už nasledovala iba rovina až k jeho rodnému domu. Odhodlane pridol do kroku a už sa videl zababušený pod hrubou perinou, keď z ničoho nič zakopol. Hodilo ho dopredu a aby udržal rovnováhu, musel vrece zhodiť na zem.

„Šlak aby to trafil!“ zaklial a snažil sa v lesnej temnote identifikovať prekážku, ktorá sa mu zamotala pod nohy. Priamo v strede cesty ležal nehybný predmet neurčitého tvaru.

Zohol sa a rukou nahmatol ľudskú nohu.

„Preboha!“ vydýchol a s rastúcimi obavami zistil, že na tvrdej hline skutočne leží telo.

So skúsenosťou profesionála, ktorú nadobudol v rakúsko-uhorskom vojsku, našiel krk a dvomi prstami skúšal zachytiť tep.

Nič.

Ten človek bol jednoznačne mŕtv.

Mesiac v snahe pomôcť vyliezol spoza hradby mračen a na chvíľu osvetlil desivú scenériu uprostred Vojtovských vrchov. Mikuláš Čabaj s hrôzou pozeral do meravej tváre asi pätnásťročného chlapca, ktorému na ľavom spánku zívala obrovská, krvou zaliata diera.

KAPITOLA TRETIA

Herci sa ešte raz uklonili držiac sa za ruky a za búrlivého potlesku zmizli za oponou. Salón hotela Reich bol plný na prasknutie, väčšina obecnstva stála na nohách a tliekala s neskrývaným nadšením.

Četník Johan Fric zostal sedieť a znudene zazíval. Neznášal akýkoľvek druh umenia, ale Mária trvala celé dva týždne na svojom a nedala sa odbiť. V Čadci vznikol divadelný súbor, ktorý dnes odohral svoje prvé predstavenie s názvom Hriešnica. Bola to veľká udalosť, ktorú si nenechala ujsť takmer žiadna významnejšia osobnosť v tejto pohraničnej obci. Kúsok pod sebou videl starostu Viliama Janotu, vedľa ktorého neúnavne tliekal člen obecnej rady a znalec okresného súdu Rudolf Matter spolu s vedúcim banky Lipscherom. Úplne dole pod pódium dokonca sedel so širokým úsmevom farár Štefan Stolárik.

Mal strašnú chuť na cigaretu, ale tu vnútri fajčiť nemohol. Rukou automaticky zašiel do vrečka na vychádzkovej rovnošate, kde mal tabatierku, no vzápätí ju zodvihol na úroveň nosa a palcom s ukazovákom si pohladil husté fúzy. Už aby bol vonku!

Opona sa opäť zodvihla a herci absolvovali záverečnú klaňačku ešte raz. Mária vedľa neho zvýskla od radosti a takto zboku s úsmevom od ucha k uchu sa mu zdala ešte rozkošnejšia, ako keď ju pred vyše mesiacom spoznal. Spokojne sa usmial aj on. Dúfal, že dnes sa to už konečne podarí. Vydržal síce celú hodinu a pol sledovať predstavenie, ktorému

vôbec nerozumel, ale v druhej fáze svojho plánu ich ešte čakala večera v Braunerovom hostinci a napokon to, na čo sa tešil najviac. Útulná izba zarezervovaná v hoteli Klappholz.

Opona zakryla javisko na jeho šťastie už natrvalo a dav ľudí začal prúdiť von. Nechcel vyzeráť nedočkavo, a tak ešte chvíľu zostal sedieť. Počkal, kým neodišli všetci diváci po ich pravici, a potom Márii ponúkol rameno. „Pôjdeme?“

Nadšene prikývla a ochotne sa nechala viesť smerom k vstupným dverám. Vonku už bola tma a jedinými zdrojmi svetla okrem guľatého mesiaca na zamračenej oblohe boli rozsvetujúce sa zapaľovače a cigarety všade naokolo. Aj on siahol do vrečka po svoju obľúbenú značku Egypt, jednu cigaru vybral a netrpezlivo si ju strčil do úst. Škrtol kamienkom na zapaľovači, benzín vzbĺkol a konečne si pripálil. Labužnícky potiahol, chvíľu podržal dym v pľúcach a až potom vydýchol.

„No čo, spokojná?“ spýtal sa svojej krásnej spoločníčky, keď mu medzi prstami zostal už len nepoužiteľný ohorok.

„Magnifique!“ zapriadla s hrdelným francúzskym prízvukom a jej pery vykrojili široký úsmev. „Konečne to trochu ožilo v tejto Bohom zabudnutej diere. Počula som, že v iných mestách po Slovensku sú už takéto vystúpenia bežné, konečne to prišlo aj k nám. Tu by všetci najradšej iba vysedávali po hostincoch a popíjali.“

Na chvíľu sa zamračila. „No povedz, nebolo to úžasné?“

Johan rýchlo prikývol. „Ešte som nič také nezažil,“ odpovedal popravde a ohorok odhodil do hlíny, ktorou bola pokrytá hlavná ulica. „Teraz tá však predsa len do jedného hostinca pozývam!“

„Nedbám,“ opäť sa zasmiala a dole ulicou vykročila prvá.

Pobehol a skúsil ju chytiť za ruku. Prekvapivo neprotestovala. Začínal si byť istý, že dnes mu jeho plán vyjde a v noci sa dočká zaslúženej odmeny. Spolu prešli až na koniec Wilsonovej ulice a prešli cez cestu. Priamo oproti nim sa vynímala podlhovastá budova, kde sa nad vstupným portálom skvel nápis: *Hostinec M. Brauner*.

Vnútri ich okamžite ovalilo mračno dymu, hluk a štrnganie pohárov a príborov. Pomedzi husto osadené stoly svižne pobežovali štyri mladé čašníčky a pred hladných hostí pokladali tanieri s rozličnými dobrotami. Niekde pristál tradičný guláš s chlebom, niekde dusené mäso na šťave, inde pečené kurence alebo paprikáš. Na jednom stole pred nedočkavým hosťom trónil dokonca uvarený rak, z ktorého sa ešte parilo.

Johan sa predral až celkom dozadu, kde ich už čakal osamotený stolík pre dvoch. Keď prechádzal okolo výčapného pultu, vďačne žmurkol na fúzatého hostinského, ktorý akurát do vysokých pohárov rozlieval víno.

Odsunul dáme stoličku, počkal, kým sa usadí, a potom si sadol aj on. Malú vázu s kvetinou, o ktorej vôbec netušil, ako sa volá, presunul zo stredu na okraj, aby mu nebránila vo výhlade a neskôr pri jedení. Jedno z obsluhujúcich dievčat k nim podišlo, laškovne sa na četníka usmialo a spýtalo sa, čo si dajú na pitie. Fric, ktorý sa tváril, že dievča vidí prvýkrát, objednal Márii červené víno a sebe české pivo. Na jedenie si poručili pečeného pstruha s varenými zemiakmi.

Než si četník stihol napraviť stuhnutú chrbticu, nápoje pristáli na stole pred nimi. Lačne chňapol po studenom pohári, potom sa však zháčil a galantne počkal, kým Mária oproti nemu nechytí dlhú stopku medzi palec a ukazovák. Decentne si štrngli a trochu si odpili.

„No,“ pozrela ponad víno priamo naňho. „Už si videl mŕtvolu?“

Johanovi zabehlo.

„Čo či som?“ nechápavo sa snažil zorientovať v novovzniknutej téme rozhovoru a zároveň sa nezadusiť pivom.

„Či si už niekedy videl mŕtveho človeka,“ zopakovala.

„Samozrejme,“ odpovedal zamyslene popravde, aj keď vôbec netušil, prečo sa ho pýta práve na toto a kam tým vlastne smeruje. „Babka mi zomrela, keď som mal desať. Našiel som ju v našom dome pod schodmi so zlomenými väzmi,“ pri tej spomienke sa zamračil a zhlboka sa napil.

„Nie, ja to nemyslím tak,“ oči jej od vzrušenia akoby horeli.

„Tak potom nerozumiem,“ dopil a kývol smerom k baru, že si dá ešte jedno.

„Mŕtveho človeka v práci. Zavraždeného!“

A bolo to vonku.

Prízhmuril oči do tenkej štrbiny a pozorne sa zadíval na svoju krásnu spoločníčku. Tak žeby preto napokon prijala pozvanie na rande? Lebo robí to, čo robí? Bol si istý, že ju zaujal svojím šarmom ostrieľaného lámača ženských srdc a nie svojím povoláním. Navyše, tu v Čadci bol iba bežným pochôdzkarom.

Náplňou jeho práce bola takzvaná obyčajná služba. Prechádzal po meste, aby svojou prítomnosťou zamedzil akémukoľvek pokusu o zločin. Občas rozdelil krčmovú šarvátku, odprevadil osamelú ženu cez nebezpečný úsek cesty, kontroloval tulákov a podozrivé osoby, ktoré by mohli byť zbehovia od vojska, alebo dohliadal na zhromaždenia, pri ktorých by mohlo dôjsť k porušeniu verejného poriadku. Časy, keď ho v Žiline nasadzovali na vyšetrovanie vražd, boli už dávno preč.

Zaváhal. Môže o tom vedieť?

Dával si pozor, aby s ním do tejto obce neprišla aj jeho povest, ale ako sa hovorí, všetci ľudia všetko vedia.

Kašľať na to, usúdil napokon. Bola pekná, a ak je toto tým čarovným zaklínadlom, ktorým ju dostane do postele, tak nech!

„Videl,“ spustil spolu s prvými hltmi druhého piva. „Ženu, ktorú sme našli uhorenú v maštali aj s jej päťročnou dcérou. Chlapíka, ktorého sused prepichol vidlami kvôli zlatým hodinkám. Dievča, znásilnené a dobodané v lese. Jej nevlastného brata sme chytali týždeň.“

Spomínal, nechal spomienkový film na všetky tie prípady bežať plnou rýchlosťou za svojím čelom.

„Podrezané dvojjičky, chlapec a dievčatko. Ich matka ich zabila, lebo vraj príliš plakali. Tri dni predtým prestala užívať lieky od nervov. Stačí?“

Pozerala naňho s otvorenými ústami, víno si vôbec nevšímala.

„To musí byť také vzrušujúce!“ vyhlkla, keď zistila, že už nepokračuje.

„Nie je,“ precedil cez zovreté pery a snažil sa potlačiť zlosť, ktorá začala zaplavovať jeho vnútro. „Len si človek uvedomí, aké sme my ľudia vlastne svine.“

Zboku k nim prišiel fúzatý výčapník a s úklonom pred nich položil tanier s rybami.

„Nech sa páči, dobrú chuť prajem!“ zaželel im a odkráčal.

Fric chytil do rúk príbor s úmyslom venovať sa radšej jedlu ako komunikácii s Máriou o mŕtvolách, keď vtom sa rozleteli dvere. Služobnú uniformu by spoznal aj na sto metrov. Mladík, ktorý ju mal obliečenú, bol na prvý pohľad ešte zelené ucho. Zmätené sa rozľahdal po hostinci a kropaje na čele pod čiapkou dávali tušiť, že toto nie je prvý podnik, v ktorom niekoho hľadá. Už sa zdalo, že sa otočí a vybehne von, keď sa jeho zrak pristavil na dvojici úplne vzadu. Nervózne si napravil golier a rozhodne vykročil priamo k nim.

Pred ich stolom zrazil päty v čizmách k sebe a zreval: „Strážmajster Johan Fric?“

Ten naňho pozrel spoza ešte nenačatého pstruha, prikývol a rukou mu naznačil, nech nešaškuje.

„Mám vám podať hlásenie!“ Mladý nepochopil a vystretý ako pohrebná svieca čakal na súhlas, aby mohol pokračovať.

„Pohov!“ zavrčal četník. „Čo sa deje? Nevidíš, že večeriam s dá-mou?“

„Vidím!“ Mládencovi od nervozity poskakoval ohryzok hore-dole. „Ale mám vám povedať, že sa máte okamžite hlásiť na četníckej stanici u veliteľa Procházku!“

Johan si vložil vidličkou do úst kúsok zemiaka a horúčkovo uvažoval, či niečo náhodou nevyviedol. Nič mu nenapadlo. Ani sa nepobil, ani neprišiel opitý do služby.

„Prečo?“ rozhodol sa to rozlúsknuť.

„Hore v kopcoch našli mŕtveho chlapca. Pôjdete na obhliadku miesta činu.“

„Kurva!“ vydýchol a sám nevedel, či to patrilo mladému poslovi, Márii, nedojedenej rybe alebo všetkým dokopy.

KAPITOLA ŠTVRTÁ

„Prečo ja?“ otázka zostala nepríjemne visieť v zadymenom vzduchu.

Fric si zapálil cigaretu a pridal sa k svojmu veliteľovi, ktorý bafkal z vyrezávanej drevenej fajky.

Nízky zavalitý muž s hustými bokombradami opäť potiahol a v obláčikoch nechal dym pomaly stúpať k stropu v malej kancelárii na hlavnej četníckej stanici v obci. Svojmu podriadenému pozrel priamo do očí.

„Pretože nikoho lepšieho nemám,“ pokrčil plecami.

„Blbosť! Mohol si stiahnuť Kodelku. Dobre vieš, že sa až trasie na to, aby si mohol pričuchnúť k mŕtvole. V jednom kuse frfle, že sa tu nič nedeje, že riešime iba samé nepodstatné somariny. Tak teraz má možnosť sa ukázať. A nemali by nám prísť na pomoc zo Žiliny?“

„Kodelka je mladý a neskúsený, mohol by narobiť viac škody ako osohu.“ Procházka si vzdychol. „Okrem toho nikto netvrdí, že je to vražda. Hore v lesoch leží vraj mŕtvy chlapec s dierou v hlave. K tej mohol prísť hocijako, dnešné detiská vystráajú jedna radosť. Nevieme, čo tam stvárali. A Žilina má personálne problémy, nemá kto robiť ani na ich vlastných zločinoch. Zhora,“ ukazovákom ukázal dohora, aj keď nad nimi bola už len strecha, „som dostal jasný pokyn, že si to máme upratať sami.“

„Kurva aj s takou robotou!“ Četník zlostne zahasil cigaretu v popolníku. „Vraj? My ani naisto nevieme, či má dieru v hlave?!“

Veliteľ rozhodil rukami. „Nevieme. Je to hore v kopcoch, pešo tam trvá cesta dve hodiny, na bicykli by si vypustil dušu. Najbližší telefón je dole u Vojtov v škole, odkiaľ volal nejaký Petrek, gazda či čo to je. Bol rozrušený a nebolo mu dobre rozumieť. Práve preto tam musíš ísť ty. Kým by k nemu prišli chlapi zo Žiliny, tak by nám ho dovtedy obžrali líšky, no uznaj!“

„Kurva!“

„A okrem toho si už vraždy vyšetroval. A bol si jeden z najlepších,“ akoby len tak mimochodom dodal Procházka.

Johan potiahol nosom a zamračene pokýval hlavou. „Asi si zabudol, prečo ma odtiaľ poslali preč. Sem, do tejto riti.“

„Nezabudol. Mám na to svoj názor a dobre vieš, že som ťa prijal rád a vždy som ti podržal stranu.“

„To je pravda,“ četník sa odovzdane zvalil na voľnú stoličku oproti svojmu nadriadenému.

„A preto sa teraz zdvihneš, nasadneš ku Kodelkovi do auta a necháš sa odviezť hore do Vojtov. Tam čaká Petrek s konským povozom, ten vás vyvezie na miesto nálezu.“

Hoci bol Johan nahnevaný a ani za svet sa mu nechcelo terigať kamsi do neznámych lesov, bol rád, že Procházka dokázal vybaviť na presun svojich mužov automobil. Ten patril Kodelkovmu majetnému strýcovi, obchodníkovi Fuchsovi, ktorý ho občas mužom zákona požičal. Okrem tohto auta mali ešte k dispozícii motocykel s postranným vozíkom. Na tom sa síce dalo jazdiť, iba keď bolo priaznivé počasie, ale vždy to bolo lepšie, ako veľké vzdialenosti merať pešo či koňmo.

„Kto všetko pôjde? Zohnal si súdnu komisiu?“

„Sudca je hospitalizovaný v nemocnici a zapisovateľ má dovolenku. Pôjdeš ty, Kodelka, Vrána a obhliadku tela spraví doktor Politzer.“

Fric si spojil ruky na pupku, zamyslene prikývol a usmial sa.

„Takže ty predsa len tušíš vraždu! Keby mal chlapčisko dieru v hlave z nejakej nebezpečnej zábavky, tak už je tam laický obhliadač mŕtvol. V každej obci je nejaký. Ale keď si dal povolať lekára, máš pocit, že to nebude žiadna sranda.“

Veliteľ si opakovane ruky zotrel pot z oroseného čela. „Aj to je jeden z dôvodov, prečo tam ideš ty.“ Zhlboka sa nadýchol. „Pozri, bol si niekedy hore u Vojtov?“

Fric pokrútil hlavou.

„Je to osada. Od Čadce je vzdialená vyše štyroch kilometrov, už to ju robí ťažko dostupnou. Navyše to nie sú len domy postavené pekne na jednej hromade, sú roztrúsené po kopcoch až smerom k Zákopčiu a po Chotárny kopec. Odtiaľ sa dá ľahko zbehnúť do Krásna. Bavíme sa o oblasti pokrytej lesmi, kde toho veľa nie je. Neúrodné polia, cesty len kde-tu. Kto sa tam nevyzná, veľmi ľahko zabľúdi. Ak som to správne pochopil, chlapčisko leží na poľnej ceste v lese kdesi pod Vojtovským vrchom. O takomto čase tam nemal čo robiť.“

Procházka pozrel na nástenné hodiny, kde sa malá ručička už takmer dotýkala jedenástej hodiny večer. „Dni sú krátke, stmieva sa zavčasu, už dávno mal doma pomáhať materi.“

Johan začal pracovať. Hoci spočiatku nerád a neochotne, kolieska v jeho hlave sa postupne začali zahrievať na prevádzkovú teplotu. Účinok dvoch vypitých pív už vyprchal a jeho myseľ začala analyzovať dostupné informácie.

„Kto ho našiel?“

Jeho nadriadený nazrel do zápisníka, ktorý mal položený pred sebou na stole.

„Neviem. Oznamovateľ je gazda Peter Petrek. Ten prišiel s konským povozom dole ku škole u Vojtov zhruba o pol desiatej. Musel zobudiť učiteľa, pána Bakiča, a ten zavolať sem k nám na stanicu. Hovor bol prijatý o dvadsaťjeden štyridsaťsedem, najskôr zburcovali mňa a zvyšok času sme hľadali teba.“

„Že som ja nezaliezol hneď po predstavení na izbu!“ zamrmal si četník popod nos.

„Čože?“

„Nič, len uvažujem. Takže nevieme, kto telo našiel. Kde budem toho človeka hľadať?“

„Stráži mŕtvolu.“

„Čo robí?“ tentokrát nechápal Johan.

„Zostal pri tele. Keď sa uistil, že chlapec už nežije, zašiel za Petrekom, aby sa dostal k aparátu a zavolať nás, a vrátil sa k nemu. Je to v lesoch. Keby ho tam nechali len tak ležať, mohli by sme volať poľovníkov, nech najskôr postrieľajú všetku zver, ktorá by sa na ňom krmila.“

„To je pravda. Rozumný chlapík. Len či sa z neho nevykľuje aj podozrivý.“

„To už budeš musieť zistiť ty.“

„Poznáme totožnosť obeť?“

Veliteľ pokrútil hlavou a zápisník zatvoril. „Nie. Iba to, že by to mal byť asi pätnásťročný chlapec.“

„Žiadne hlásené nezvestnosti?“

„Tento týždeň nič. Neprišiel žiadny telegram ani pátrací obežník. Ak sa aj niekomu stratil a nevrátil sa domov, tak ho budú rodičia s najväčšou pravdepodobnosťou hľadať po vlastnej osi. Ak nie je z Čadce, ale z nejakej inej obce a oficiálne to nahlásia, dozvieme sa to najskôr zajtra.“

„Nemôže byť hore od nich? Z tých kopcov?“

Procházka sa krátko zamyslel. „Pochybujem. Nežije tam veľa ľudí, myslím, že keby to bol niekto miestny, tak by ho poznali. Skôr si myslím, že je to niekto cezpoľný, kto tadiaľ iba prechádzal alebo sa tam ocitol z nejakého úplne iného dôvodu.“

„Bude nás na zaistenie miesta činu dosť?“ zamyslel sa Johan nahlas.

Veliteľ po krátkej úvahe prikývol. „Ešte nevieš, či to je miesto činu. Mohli ho zabiť niekde inde a v lese ho iba pohodiť. To je jedna vec. Čo sa týka postupu, Kodelka zaistí okolie a odoženie prípadných zve-

davcov, doktor prezrie telo, ty spraviš prvotnú obhliadku a Vrána bude fotiť. Vonku je tma ako vo vreci, nevidíte ani hovno. Ráno tam pošlem oddýchnutých chlapov, aby prehľadali okolie. Samozrejme, podľa tvojich záverov a pokynov.“

„Očakávaš nejakých zvedavcov? Niekoho z novín?“

„Leda ak srnky. Ešte to nemôžu vedieť, a keby aj, nikdy v živote to tam nenájdu.“

„Mám sa prezliecť?“ Johan ukázal na svoju vychádzkovú uniformu, ktorú musel nosiť na spoločenské udalosti.

„Nie. Len by nás to zdržovalo od roboty! Zober si iba pištoľ a puzdro na náboje.“

„Šabľu?“

„Chceš sa tam mečovať s jeleňmi? Iba čo by ti zavadzala a ešte by si s ňou niekoho dokaličil.“

Johan Fric považoval poradu za ukončenú a postavil sa. „Tak poďme na to!“ Obrátil sa k dverám, ale než stisol kľučku, ešte raz sa otočil. „Čo s telom?“

Veliteľ četníckej stanice sa poškriabal po brade a vzdychol si. „Musíte ho nejako zviezť dole.“ Natiahnutou rukou umlčal podriadeného protesty ešte v samom zárodku. „Viem, že to nebude nič príjemné, ale máme k dispozícii iba jedno auto s motorkou a ani jedno z toho tam hore nevyjde. Je našou povinnosťou dostať ho sem k nám a poslať ho na pitvu. Ak je to skutočne vražda, nesmie zostať nepotrešaná a vraha treba chytiť.“

„A poslať na šibenicu!“ dokončil četník ideálny scenár, podľa ktorého dúfal, že sa budú vyvíjať najbližšie dni.

Keď vyšiel von pred stanicu do chladnej noci, uvedomil si, že je to tu zas. To, čoho sa chcel v živote najviac zbaviť, ho dobehlo aj v obci, kde väčšina zločinov spočívala v krádežiach, bitkách a výtržnostiach.

Spoza rohu sa ozval zvuk motora a vzápätí ho osvetlili svetlá požižnej Prahy R. Za volantom sedel vysmiaty Anton Kodelka, na sedadle spolujazdca obvodný lekár Hugo Politzer a v strede sa tlačil Fricov

kolega a spolubývajúci z kasární Peter Vrána. Ten ho pozdravil nemým kývnutím hlavy, vodič vystúpil.

„Tak ideš k mŕtvole, Johan!“ Snažil sa stále usmievať, ale bolo cítiť, že nie je so svojou úlohou v prípade vôbec spokojný.

„Už to tak vyzerá.“ Fric nemal chuť púšťať sa s ním do dlhých debát.

„Tak si naskoč!“ Kodelka ukázal palcom dozadu na korbu a tentokrát sa škeril naozaj a od srdca. „Tu k nám nevlezieš!“ pokrčil plecami a zabuchol za sebou dvere.

Strážmajster rozťahol ruky, akoby chcel troch mužov aj s autom objať, zdvihol hlavu smerom k nočnej oblohe a viac-menej sám pre seba utrúsil: „Nech sa deje vôľa Božia...“

KAPITOLA PIATA

Na každej nerovnosti, ktorými bola celá cesta z Čadce do osady Vojty posiatá, veľké auto nadskočilo a strážmajstra na korbe hodilo buď do jednej, alebo do druhej strany. Zakaždým precedil cez zuby nadávku a v duchu prisahal mladému kolegovi pomstu. Vedel, že by sa chcel dostať na četnícku stanicu v Žiline a časom vyšetrovať lúpeže a vraždy, ale na to mu zatiaľ chýbali odslúžené roky, skúsenosti a ako bol Fric čoraz viac presvedčený, aj mozog. Svoju frustráciu nedokázal skrývať ani počas služby, ani cez osobné voľno, čo nerobilo medzi četníckym zborom dobrú krv. Bolo treba s tým niečo robiť a Johanovi skrsol v hlave plán.

Obloha sa úplne vyjasnila a svit miliónov hviezd priniesol so sebou aj nočné ochladenie. Četník sa tuhšie zavinul do zimnej blúzy, ktorú pred odchodom duchapritomne zložil z vešiaka, a ďakoval ministerstvu, že začiatkom roka tento teplý kus odevu zaradilo medzi četnícky výstroj. V koženom puzdre na boku sa mu hompálala služobná pištoľ značky Steyr. Občas rukou mimovoľne siahol na pažbu, hneď ju však rýchlo odtiahol. Počas celej svojej kariéry v československom četníctve strieľal v službe iba dvakrát, z toho jeden bol len varovný výstrel do vzduchu. Počas vyšetrovania jednej vraždy pristihol dvoch zlodejov, ktorí akurát s plnými batohmi opúšťali čerstvo vykradnuté pohostinstvo. Odvážnejší z nich ho skúsil zastrašiť sekerou, ktorou vylomili

dvere, ale výstrel mu odhodlanie veľmi rýchlo zobral z plachiet a obaja skončili na kolenách a so spútanými rukami za chrbtom.

Dúfal, že zbraň zostane vo svojom puzdre aj počas najbližších dní.

Praga ešte zopárkrát nadskočila, a keď svetlomety ožiarili dva zapriahnuté kone za dreveným rebrinákom, začala pomaly brzdiť. Vodič sa im elegantným oblúkom vyhol a zaparkoval vedľa školskej brány. Johan počkal, kým zhasne motor, a až potom vstal a povystieral si stuhnutý chrbát. Z korby zoskočil, práve keď sa brána otvorila a na cestu vyšli dvaja strhaní muži.

Prvý bol oblečený ako sedliak, ktorý práve prišiel z poľa, ten druhý mal cez pyžamové nohavice natiahnutý hrubý kabát. Okuliare na nose sa mu sústavne posúvali až na jeho špičku a on si ich nervózne ukazovákomp tlačil naspäť.

„Páni z četníctva?“ spýtal sa gazda a na pozdrav si zložil klobúk.

Fric si ho premeral a prikývol. „Strážmajster Johan Fric,“ predstavil sa a podal mu ruku. „Ten klobúk si pokojne nasadte, omrznú vám uši.“

„Nebojte sa, mňa hrejú dobré kachle,“ žmurkol a spod kabátca vytiahol ploskačku. „Dáte si za jeden?“

Johan podávanú fľašku zobral a hodil ju za seba na korbu služobného auta. „Tak v prvom rade sa hádam predstavíte, nie?!“ do hlasu vložil autoritatívny tón.

Sedliak zbledol a začal koktať. „Sa-samozrejme. Ja so-som Peter Petrek! Toto je pán Ján Bakič, učiteľ,“ hlavou hodil za seba.

„Dobrý večer, pán strážnik!“ ten zamrmal a sklopil oči k svojim okuliarom.

Fric sa poškriabal na brade a zabodol zrak priamo do Petreka. „Vy ste našli mŕtvolu?“

„Nie, to Čabaj!“ ponáhlal sa s odpoveďou. „Ja som len zapriahol kone a utekal k najbližšiemu telefónu.“

„Aj tak ste dôležitý svedok a v takom prípade nebudete piť, aby ste neboli pod vplyvom alkoholu,“ dodal četník už trochu zmierlivejšie.

„Vykonám!“ Gazda takmer prirazil opätky číziem k sebe.

Buchli dvere na aute a jeho posádka sa začala súkať von. „Kurva, ale je zima!“ nadával Peter Vrána a snažil sa zo sedačky vyloviť kožený kufrík s fotografickým náčiním. Ten sa mu zasekol o dvere a v snahe rýchlo ho potiahnuť k sebe takmer spadol. „Jebem ci mať!“ hrešil a snažil sa udržať rovnováhu.

Anton Kodelka si nasadil služobnú čiapku, zamračene pozeral na dvoch vystrašených mužov a prstom brnkal po šabli zavesenej na ľavom boku. Lekár Hugo Politzer si vyhrnul golier kabáta až ku krku a zakryl tak uzol vzorne zaviazanej kravaty pod ním.

„No dobre,“ Johan si pomädlil ruky a fúkol si do dlaní. „Takže, pán Petrek, presne mi teraz opíšte, čo sa tam hore udialo.“

„Nepôjdeme radšej najskôr na miesto činu?“ vložil sa do výsluchu Kodelka. „Je tu zima ako v psinci!“

Fric sa naňho strojene usmial. „Nie, pán kolega. Medzi základné pravidlá skúsených kriminalistov patrí predovšetkým takzvaný zber prvotných informácií. Verte mi, v Žiline sa vám to bude hodiť.“

Narážka na Antonovo vysnívané pracovisko zabrala a vzbudila v ňom vlnu záujmu. Prekrížil si ruky na prsiach a začal počúvať.

„No,“ strážmajster sa snažil nájsť stratenú niť. „Pán Petrek, čo sa v lese hore udialo?“

„Prišiel Čabaj a povedal, že musíme zavolať četníkov, lebo na ceste leží mŕtvy sopliak,“ ponáhľal sa s odpoveďou nedobrovoľný svedok udalostí uplynulých hodín.

„Počkajte, spomaľte!“ zastavil ho Johan hneď na začiatku. „Takto by sme sa nikam nedostali. Musíte začať pekne po poriadku.“

Gazda sa zamyslel alebo sa tak aspoň snažil tváriť. „Ráno som vstal už na svitaní, aby som napojil statok a dal koňom ovos. Bolo mi treba ísť doviezť Štefanovi Homolovi drevo a...“

„Počkať, počkať!“ opäť ho zastavil strážnik. „Nepotrebujem vedieť, čo ste robili celý deň. Ako súvisí pán Homola s prípadom?“

„Nó... nijako.“

„Tak mi ho sem nepleťte. Začnite tým, kto za vami prišiel a prečo.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Svetlonos***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.